

que cuan fico la banya en un forat...
 ¡No sigas tonta! Son qüestions de gènit:
 No 'm busquessis el cos... com m' has buscat.

Aquexa nit m' has declarat, de sopte,
 que sents per mi, en el cor, febril passió.
 ¡Que vols que 't diga, m' ho has dit d' un modo!
 ¡N' estás ben certa que la sents al cor?

IGNOCENT MALVA.

LA DONA

¡Diuhén qué 's la dona? ¡Ay, marel!
 quin cúmul de confussions,
 y quantas tribulacions
 per dirne una cosa clara.
 La dona es una xarada,
 un enigma indescifrable,
 tan difícil y variable
 que pochs l' han endevinada.
 A l' una li sobran manyas
 per feus veure que os estima,
 l' altre os fa petons y os mima
 y hasta os reparteix castanyas.
 L' una renega y va á misa,
 l' altre diu que may no menja
 y á las postres per revenja
 se os clava una llangonissa.
 L' altre no li agrada 'l vi
 y cuant li passa la ratxa
 la veureu que de borratxa
 apenas si 's pot teni.
 A l' una li don la flaca
 de renyá 'l marit si fuma
 y d' amagat acostuma
 á escurarli la petaca.
 L' altre á fastichs os confon
 perque crida que 's gelosa
 y os fá lluhí alguna cosa
 qu' embarrassa forsa 'l front.
 La dona es un embolich
 de cordas y de cordills,
 es com una olla de grills
 de desconcertat rich, rich.
 Es lo mateix que un meló
 que no s' ha provat encare,
 se tatxa y si no te tara
 aquell meló será bó.
 Busqueula per tots cantons,
 mireula per tots costats,
 resulta una orga de gats
 que os trenca las oracions.
 De las donas, l' esperiencia
 m' ha obligat á escriure aixís:
 ¡per teni dona es precis
 paciencia y sempre paciencia!

PERE CULLERAYRE.

INFRAGANTI

Y diuhén qu' era tonto 'n Pau.

Lo qu' era un esplotat, com tans altres. Per-
 que 'n Pau tenia amo; amo que ho era també de
 la seva dona, per mes que 'n Pau, á pesar de ser
 cosa murmurada ja de temps per tot el poble, no
 ho va sapiguer fins arribar el cas qu' anem á
 contar.

Era una nit en qu' ell havia de surtir ab el
 carro á las primeras horas de la matinada. Sem-
 pre qu' aixó succehia, que succehia sempre que
 'n Pau podia fer nosa al seu amo, aquet l' obliga-
 va á dormir á l' establa ab el bestia. Mes aquella
 nit no podia 'n Pau aclucá ull de cap manera.
 Revolcantse d' aquí y d' allá, trobava que li fal-
 tava quelcom: li faltava la companyia de la dona,
 falta qu' ella no sentia, perque no faltava qui es-
 tés en el lloch de 'n Pau.

Aquest al fi decideix burlar las ordres del seu
 amo y anarse-'n á casa.

Truca. Y 'l cop que rebé la porta, per igual el
 reberen en el ánima la seva dona y 'l seu amo.
 Aquest bo y despullat va estirarse sota 'l llit á la
 fresca del rejols, al temps qu' ella anava á obrir
 la porta.

—Ja veurás—responia 'n Pau á las preguntas
 de sa muller:—vinch á buscar lo que 'm falta.

Y despullanse 's ficaren al llit.

Després d' un bon rato, ella li diu:

—Ara ja te 'n pots entornar á l' establa.

—¡Bah, bah!—responia 'n Pau estirants'-hi—
 Ja hi aniré á l' hora d' enganxar. No ho sabrá
 pas l' amo.

Y aquest de sota 'l llit murmura:—¡Aixis te
 reventessis!

—¡Ay! ¡Ay! ¡Ay! ¡Ay!—comensá á cridar la
 dona.

—¡Qué redimoni tens?

—¡Ay! ¡Ay! ¡Ay, Pau! ¡Ay, quin mal de ven-
 tre al costat!... Corre, corre á cá 'l apotecari que
 't dongui alguna cosa.

Y 'n Pau don' un hót, allarga 'l bras, troba
 'ls pantalons, se 'ls posa y cap á la farmacia.

Cuan hi entrá, l' apotecari y 'l metje y 'l mes-
 tre y l' arcalde, que hi passavan la vetlla, esclat-
 taren á rialla plena.

En Pau se trobá tot confós y mes confós se
 trobá encara, quant mirantse de dalt á baix, s'
 adoná de que 'ls pantalons que portava eran els
 del seu amo.

Vá quedar fet un' estatua, fins que, portant
 instintivament las mans á las butxacas, hi trobá
 un grapat de duros; y, tot fentlos trincar, surtint
 de son estupor exclamá:

—Ve-'ls hi aquí qu' ara tot queda meu: 'ls
 pantalons y lo qu' hi ha dintre.

Y diuhén qu' era tonto 'n Pau.

INYIGO NYIGO